

ἀπολαναρίδι τό, Λεξ. Αἰν. ἀπουλαναρίδ' Θράκ. (Αἰν.)
Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. λαναρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Τὸ μετὰ τὸ λανάρισμα ὑπολειπόμενον κακῆς ποιότητος ἔριον. Συνών. ἀπολαναρίδα, ἀπολανάρισμα, ἀπόμαλλο, ἀποχιενίδι.

ἀπολαναρίζω ἀμάρτ. ἀπουλαναρίζουν Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαναρίζω.

Τελειώνω τὸ λανάρισμα.

ἀπολανάρισμα τό, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λανάρισμα.

Ἀπολαναρίδι, ὁ ἰδ.: Παροιμ. Τ' ἀπολαναρίσματα ξοδεύονται καὶ οἱ καλὲς τουλοῦπες μένουνε 'ς τὴν παραθερίδα (τῶν μὲν καλῶν οἰκογενειῶν αἱ κόραι παραμένουν ἄγαμοι, αἱ δὲ τῶν εὐτελῶν εὐκόλως ἀποκαθίστανται).

ἀπολασέλα ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πολασέλα Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. Τραούδ. 1,72 'πελασέλα Κύπρ. 'πολάσελα Κύπρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό δλα εἰς δλα.

Πανταχοῦ: Ἐγύρισα 'πολασέλα τῶ 'ἐν τὸ ἡῦρα. || Ποίημ. Θέλουν τα τῶαὶ παθ-θαίνουνα τα οὐλ-λα γιὰ τοὺς π-παράδες, τῶαὶ 'πολασέλα κρούζουσιν, ἐν' νὰ τοὺς ἀθ-θυμοῦνται.

Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν.

ἀπολασιὰ ἡ, Κάρπ. ('Ἐλυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λασιὰ. Πβ. καὶ τὸ παρ' Ἑσυχ. ἀπελασία.

Ἡ γραμμὴ τοῦ οὐριόδρομοῦντος πλοίου ἐν τῇ θαλάσῃ. Συνών. δρόμος.

ἀπολασιάρης ὁ, Κρήτ. ἀπολασάρης Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. λασιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου παρήλθεν ἡ περίοδος τοῦ ὄργασμου, τῆς ὀχέας, ἐπὶ κριῶν καὶ τραγῶν: Οἱ κριγοὶ εἶναι ἀπολασιάρηδες.

ἀπολαύω πολλαχ. ἀπολαύγω Θήρ. Κίμωλ. Σίφν. κ. ἄ. 'πολαύγω Κάλυμν. κ. ἄ. Ἀόρ. ἀπόλαψα σύννηθ. 'πόλαψα πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολαύω.

1) Καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω, κερδίζω τι σύννηθ.: Δὲν ἀπόλαψα τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ - 'ς τὴ ζωὴ μου κττ. σύννηθ. Σὲ τοῦτον τὸν κόσμον δὲν ἀπολαύομε τίποτα, κόλασες μονάχα Θήρ. Τί θὰ 'πολάψω, ἂν πάω μαζί του; Κάλυμν. Ἐγὼ πρὸς τ' ἀπόλαψα τὰ ἀγαθὰ μου Θήρ. Τίποτα δὲν ἀπόλαψες ἀπὸ τοὺς πολέμους Ἡπ. Θ' ἀπολάψῃ κακὰ αὐτός, τί ὄλο πίνει καὶ μεθάει Κέρκ. || Παροιμ.

Ἑσὺ, κεφάλι, τὰ 'καμες καὶ σὺ νὰ τ' ἀπολάψῃς Ἡπ.

Τὰ 'χαν οἱ καλοὶ τὰ 'χάσαν | κ' οἱ κουτροῦλλοι τ' ἀπολάψαν (οἱ ἐκ κληρονομίας πλούσιοι ἀπέβαλον τὰ πλούτη, τοῦναντίον δὲ ἀπέβησαν πλούσιοι πενέστατοι ἄνθρωποι) Θήρ. Ποῦ 'χαν τὰ μαλλιά τὰ χάσαν κι' οἱ κασοῖδες τ' ἀπολάψαν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Αἰγιν. || Ἄσμ.

Τὸ ἄχ τὸ βᾶχ ἡπόλαψα τσ' ἓνα μεγάλο πόνον

Ἰος

Ἦσαν τῆς Μάγδας τὸ φιλεῖ ἄλλη κάμμι δὲν τό 'χε κι' ἀπόλαψα κ' ἓναν υἱὸ κ' ἐβγήκεν ἀντρειωμένος Κάρπ.

Ἐγὼ εἶμ' ἀξιὸς κολυμπητῆς πέρα γιὰ νὰ περάσω, γιὰ ν' ἀπολάψω, αἰταίρι μου, τὴ λαμπρογεννημένη

Ἡπ. β) Ἀπολύτως, καρποῦμαι κέρδη, ὠφελήματα Μύκ. Σάμ.: Θέλου κι' γὼ ν' ἀπουλάψω Σάμ. Πῆγα κουντά τ' γιὰ

ν' ἀπουλάψω αὐτόθ. 2) Ἀπολαμβάνω τινὰ σύννηθ.: Τὸν ἔχει ἀπολάψει τὸ φίλο της τόσο καιρό. Δὲν πρόφτασε νὰ τὴν ἀπολάψῃ τὴ γυναῖκα του. Συνών. χαίρομαι. 3) Εὐχαρίστως βλέπω τινὰ πολλαχ.: Ἐλπίζω νὰ σὲ ἀπολάψωμε γρήγορα.

ἀπολαφρύνω Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. 'λαφρύνω, δι' ὃ ἰδ. ἀλαφρένω.

1) Ἀνακουφίζω τινὰ δεχόμενος τὸ βάρος του ἢ συνεπιλαμβανόμενος αὐτῷ κυριολ. καὶ μεταφ. Συνών. ἀλαφρένω 1, ξαλαφρώνω, ξεκουράζω. 2) Ἀμτβ. καὶ μέσ. ἀνακουφίζομαι, ἀπαλλάσσομαι βάρους, ὑποχρεώσεων κττ. Συνών. ἀλαφρένω 2.

ἀπολαχαίνω Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχαίνω.

Συμβαίνω, γίνομαι: Φρ. "Ο,τι λάχῃ κι' ἀπολάχῃ (ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἐπέλθῃ, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ).

ἀπολαχανιάζω ἀμάρτ. 'πολαχανιάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχανιάζω.

Ἀποκάμνω, ἀποβάλλω τὰς δυνάμεις μου ἐνθ' ἄν.: Ποῦ τὴν πολ-λὴν δουλειὰν ἐπολαχάνιασε. Ἀρκίνησεν νὰ 'πολαχανιάζῃ ποῦ τὴν βράστην (ζέστην).

ἀπολαχμάζω Πόντ. (Κοτύρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχμάζω.

1) Δὲν λαχμάζω πλέον, παύω νὰ λαχανιάζω, νὰ πνευστιῶ. 2) Μεταφ. ἀναπαύομαι.

ἀπολαχταρώνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχταρώνω.

Τινάσσομαι, διαχέομαι: Τὸ ἀφκὸν ἐπολαχτάρωσεν.

***ἀπολαχτιζώ**, 'πελαχτιζώ Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχτιζώ.

1) Ἀποκάμνω, ἀποβάλλω τὰς δυνάμεις μου, καταπίπτω ἐνθ' ἄν.: Μιὰ μέρα ἦδανε ζέστα πολλὴ καὶ τὸ παιδί 'πελάχ'σε καὶ ἔπεσε 'πεκάτ' 'ς ἓνα δέντρο νὰ κοιμ'θῇ Σκοπ. 2) Κατακλίνομαι πρὸς ὕπνον Σαρεκκλ.: Μόν' 'πελάχ'σα λιγάκ', νὰ καὶ βροδᾷ ἡ πόρτα μας. Ἀς 'πελαχτίσω λιγάκ' 'δωνά.

ἀπολεγημὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀπολεγημὸς Νάξ. ('Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μός.

Τέλος τοῦ λόγου, τῆς ὁμιλίας, πέρας: Ἀπολεγημὸ δὲν ἔχον γαί 'φτὰ δοῦ λέτε.

ἀπολέγω ἀμάρτ. ἀπολέω Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Νάξ. ('Ἀπύρανθ.) ἀπουλέω Θεσσ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀόρ. ἀπέεπα ἢ ἀπόπα ἢ πόπα πολλαχ. ἐπόπα Κρήτ. ἐπέεπα Πόντ. (Κοτύρ.) Μετοχ. ἀπολεημένος Νάξ. ('Ἀπύρανθ.) ἀποπωειμένος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λέγω, ὁ δὲ Ἀόρ. στοιχῶν καὶ εἰς τὸν ἐνεστ. ἀπομιλῶ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπεῖπον.

1) Τελειώνω τὸν λόγον μου, παύω νὰ ὁμιλῶ πολλαχ.: Τὰ πόπετε; Ἰων. (Κρήν.) Δὲ δὴν ἀπολές καὶ τὴν ἱστορίαν ἀπόψε; Ἀπύρανθ. "Οσην ὥρα γι' ἂν κάθωμαι, δὲ δ' ἀπολέω τὰ βάσανά μου Κρήτ. Πέδε μερόνυχτα νὰ λέω, δὲν ἀπολέουδαί αὐτόθ. Ἀκόμη δὲ δ' ἀπόπε; αὐτόθ. || Φρ. Εἴπι κι' ἀπόεπι (εἰρων. ἐπὶ τοῦ μὴ εἰπόντος σπουδαῖον τι, μεταφ. δὲ ἐπὶ ἀποθανόντος) Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Παροιμ.

Οὐλ-λοι λέαν καὶ 'πολέαν κι' ὁ κουτρούλλης 'κεῖ ποῦ 'πώνει (ἕκαστος προσέχει οὐχὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν λαλοῦντας, ἀλλ' εἰς ὅ,τι ἰδιαίτερος τὸν ἐνδιαφέρει) Κῶς

Οὐλ-λοι λέσιν τῷ ἀπολέσιν τῷ ὁ φτωχὸς ἐτδεῖ ποῦ 'πώνει (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. || Ἄσμ.

